

3 INSPECTORA
HULDA

RAGNAR JÓNASSON

LA TEMPESTA

L'HORA DE LA VERITAT

Columna

RAGNAR JÓNASSON
LA TEMPESTA
Sèrie Inspectora Hulda 3

Traducció de Marta de Bru de Sala i Martí

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *MISTUR*
PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2025
© RAGNAR JÓNASSON, 2017
PUBLICAT D'ACORD AMB COPENHAGEN LITERARY AGENCY APS, COPENHAGUEN
© DE LA TRADUCCIÓ: MARTA DE BRU DE SALA, 2025,
BASADA EN LA TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS DE VICTORIA CRIBB
© EDITORIAL PLANETA, S. A.
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3342-6
DIPÒSIT LEGAL: B. 2.227-2025
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

I

«**F**ⁱ». L'Erla va deixar el llibre i va recolzar-se a la butaca vella i desgastada mentre deixava anar un sospir.

No tenia ni idea de l'hora que era. El rellotge d'armari que hi havia a la sala d'estar ja feia temps que no funcionava; de fet, segurament ja feia uns quants anys que estava espatllat. No sabien arreglar-lo, i com que pesava tant i era tan complicat de moure, mai s'havien plantejat seriosament carregar-lo a pes fins al vell jeep i conduir per la llarga i accidentada carretera que duia al poble. Ni tan sols sabien del cert si cabria al cotxe, ni si al poble hi hauria algú amb prou traça per arreglar un mecanisme tan antic. Per això l'havien deixat on era, reduït a un simple ornament. El rellotge havia sigut de l'avi del seu marit Einar. Pel que es veia, l'havia portat des de Dinamarca, on havia viscut una temporada mentre estudiava a la Facultat d'Agricultura, abans de tornar a casa i fer-se càrrec de la granja. L'Einar sempre deia que era el que s'esperava d'ell. Més endavant li havia tocat el torn al seu

pare, que finalment li havia passat el relleu a ell. Feia molt de temps que el seu avi era mort, i el seu pare també, ja que havia traspassat molt jove. Fer de granger enmig del no-res, fins i tot viure enmig del no-res, passava factura tant mentalment com físicament.

De sobte, va ser conscient del fred que feia, però tenint en compte l'època de l'any no es va sorprendre. La casa ja era força vella, i segons la direcció en què bufava el vent l'única manera de no passar fred en algunes de les habitacions, com per exemple a la sala d'estar, era embotlicar-se amb una manta gruixuda tal com acabava de fer. La manta li mantenia el cos calent, però les mans, que li quedaven a fora, les tenia tan glaçades que li costava passar les pàgines. Però ho tolerava. No hi havia res que li agradés més que llegir. Un bon llibre podia transportar-la ben lluny d'allà, fins a un altre món, un altre país, una altra cultura on el clima fos més càlid i la vida més fàcil. Això no volia dir que estigués insatisfeta o descontenta amb la granja o la seva ubicació, ni de bon tros. Al cap i a la fi, era la casa de la família de l'Einar, així que l'únic que podia fer era aguantar-se i fer bona cara al mal temps. L'Erla s'havia criat a la Reykjavík de la postguerra, i mai s'hauria imaginat que acabaria sent l'esposa d'un agricultor en les salvatges terres altes d'Islàndia, però només conèixer l'Einar se n'havia enamorat bojament. I poc després, quan tenien vint i pocs anys, havia arribat l'Anna.

Va pensar en l'Anna, que tenia una casa molt més ben condicionada que la seva. Havia estat construïda molt més recentment i a una certa distància de la seva, ja que inicialment havia de servir d'allotjament per a inquilins. La pega de l'espai que els separava era que no podien passar a visitar-se quan feia tan mal temps com aleshores, o si més no era una mica difícil fer-ho. L'Einar normal-

ment deixava el jeep aparcat durant els mesos més durs de l'hivern, ja que ni tan sols aquell vehicle de quatre rodes amb pneumàtics de neu i cadenes servia de gaire quan nevava amb ganes dia rere dia. En aquelles condicions, era més senzill anar a peu o amb esquís de fons, així que era una sort que tant ella com l'Einar fossin uns esquiadors força decents. Segur que hauria sigut divertit tenir l'oportunitat d'anar a esquiar més sovint, ni que fos un parell de vegades, per posar a prova les seves habilitats en pendents com Déu mana, però no havien tingut mai temps per fer-ho. A més a més, sempre havien anat justos de diners; la granja amb prou feines cobria les despeses, així que no podien justificar gastar-se els quartos en oci o viatges. Poques vegades parlaven de la seva situació econòmica. El seu objectiu era el mateix de sempre: anar tirant, aconseguir que la granja anés fent i mantenir-se en números positius sempre que fos possible. Sabia que l'Einar s'hi jugava l'honor familiar; portava una feixuga càrrega ancestral a l'esquena, i els seus avantpassats eren com una presència invisible que l'observava constantment des de les altures.

El seu avi, l'Einar Einarsson primer, els contemplava des de la part més antiga de la casa, és a dir, l'habitació on era l'Erla en aquell moment; havia construït aquella estructura de fusta original «amb les seves pròpies mans, amb sang, suor i llàgrimes», segons li havia explicat un dia el seu marit. El pare de l'Einar, l'Einar Einarsson segon, presidia el que l'Erla anomenava l'ala nova de la casa, l'ampliació de ciment on ara es trobaven els dormitoris i que havia estat construïda quan el seu marit, l'Einar Einarsson tercer, era tan sols un marrec.

L'Erla no sentia ni de bon tros la mateixa reverència pels seus avantpassats. Amb prou feines en parlava. Els

seus pares, que estaven divorciats, vivien al sud, i no veia gairebé mai les seves germanes. La distància que els separava hi influïa, evidentment, però la veritat era que la seva família mai no havia estat gaire unida. Després de la separació dels seus pares, les seves germanes no s'havien esforçat gaire per mantenir el contacte, i les trobades familiars s'havien anat reduint i espaïant cada vegada més. Però a l'Erla no li sabia gaire greu. Li hauria agradat tenir la seva pròpia xarxa de suport que li fes costat, però amb el temps s'havia convertit en un membre més de la família de l'Einar i s'havia centrat a cultivar la relació que tenia amb ells.

No va aixecar-se de la cadira. Encara li faltaven forces per fer-ho. Fet i fet, només podia anar al llit, però volia quedar-se desperta una estona més per gaudir d'aquella pau i tranquil·litat. L'Einar ja feia hores que dormia. Sempre havia considerat que llevar-se d'hora era una virtut, i de totes maneres havia d'alimentar les ovelles. Però en aquella època de l'any, just abans de Nadal, quan els dies eren més curts, l'Erla no trobava cap motiu de pes per sortir del llit a primera hora del matí si a fora encara era fosc. De fet, el sol no sortiria fins a les onze, i a parer seu aquella era una hora prou bona per llevar-se al desembre. Al llarg dels anys, la parella havia après a no barallar-se per diferències tan trivials com l'hora de llevar-se. Tampoc rebien gaires visites a la granja, així que no els quedava més remei que portar-se bé. Encara s'estimaven de tot cor, potser no com quan s'havien conegut anys enre-re, però el seu amor havia anat madurant a mesura que la seva relació s'havia tornat més profunda.

L'Erla es penedia d'haver-se llegit el llibre tan de pressa; l'hauria d'haver fet durar una mica més. L'última vegada que havien anat amb cotxe al poble havia dema-

nat quinze novel·les en préstec a la biblioteca, moltes més de les permeses, és clar, però feia temps que havien arribat a un acord especial a causa de les seves circumstàncies. A més a més, també li permetien quedar-se els llibres durant més temps, de vegades fins i tot dos o tres mesos, sobretot quan la meteorologia era adversa. Tanmateix, ja s'havia llegit les quinze novel·les; aquella era l'última que li quedava. Se les havia acabades més de pressa que de costum, i no tenia ni idea de quan podria tornar a anar a la biblioteca. L'Einar s'havia acostat esquiant al poble no feia gaire, però li havia semblat injust demanar-li que li portés més llibres, ja que allò l'hauria endarrerit. De sobte, la va envair aquell sentiment de buidor que s'apoderava d'ella sempre que se'ls acabava alguna cosa que sabia que no podien reemplaçar. Estava atrapada en aquella granja. Descriure aquell sentiment com a buidor era quedar-se curta; seria més acurat dir que se sentia com una presonera en aquella propietat enmig del no-res.

Amb tot, tenien prohibit mencionar la claustrofòbia; havien d'esforçar-se per ignorar aquell sentiment, ja que podia arribar a fer-se insuportable.

Asfixiant...

Sí, li havia semblat un bon llibre, el millor d'aquells quinze. Però tampoc li havia agradat tant per tornar-se'l a llegir immediatament. I a sobre ja s'havia llegit tots els llibres que tenien a casa, tant els que havien comprat com els que havien heretat; alguns fins i tot més d'una i de dues vegades.

Va dirigir la mirada cap a l'avet que s'alçava a la cantonada de la sala d'estar. Aquesta vegada l'Einar s'havia esforçat per seleccionar-ne un exemplar ben formós. La fragància aromàtica que es respirava en l'ambient d'aquella petita habitació era un recordatori amable que ja faltava

poc per Nadal. Sempre feien tots els possibles per desterrar la foscor, encara que només fos per un temps, durant les festes, per transformar així el seu aïllament indesitjat en una solitud volguda. L'Erla es delectava amb la idea que durant aquella època de pau i descans de les seves tasques habituals no els molestaria ningú, ja que era impossible arribar-se fins a la granja amb aquella quantitat de neu, tret que algú hi estigués molt determinat. I de moment allò no havia passat mai.

Encara no havien decorat l'arbre. La seva tradició familiar era fer-ho el 23 de desembre, el dia de Sant Thorlack, però tot i això ja hi havia uns quants paquets col·locats sota les branques. No tenia cap mena de sentit que s'amaguessin els regals, ja que feia molt de temps que els havien comprat. Al cap i a la fi, la nit de Nadal no podien sortir a comprar res que s'haguessin descuidat, com regals d'última hora o nata líquida per fer la salsa.

Sabia del cert que sota l'arbre hi havia llibres, i va sentir-se molt temptada de desembolicar-ne algun més d'hora del que tocava. L'Einar sempre li comprava com a mínim un parell de novel·les, i el que més li agradava fer el dia de Nadal era descobrir quines eren i asseure's a la butaca amb una capsa de bombons i una cervesa de malta tradicional a llegir fins ben entrada la nit. Ho tenia tot a punt. Havia deixat una capsa de bombons per obrir sobre la taula del menjador, i la cervesa de malta i taronja reposava al rebost i tothom tenia prohibit tocar-la fins que no comencessin les festes, que segons la tradició islandesa arrencaven el dia vint-i-quatre a les sis de la tarda, quan repicaven les campanes per la missa del gall. I, per descomptat, la nit de Nadal soparien el xai fumats, o *hangikjöt*, de sempre. Com l'any passat, i l'any anterior; com cada any...

L'Erla va aixecar-se una mica encarcerada, i de seguida que va sortir del seu capoll càlid va notar la carícia del fred sobre la pell. Va acostar-se a la finestra de la sala d'estar, va enretirar la cortina i va donar un cop d'ull a la foscor. Estava nevant. Ja s'ho havia imaginat. Allà sempre nevava durant tot l'hivern. No era gens sorprenent tenint en compte que eren a Islàndia, terra endins i tan per sobre del nivell del mar. Va fer un somriure mordaç: aquell indret no era habitable pels humans, no en aquella època de l'any. La tossuderia dels avantpassats de l'Einar era admirable, però l'Erla tenia la sensació d'estar sent castigada per les decisions que ells havien pres. Estava atrapada en aquella granja per culpa seva.

La granja havia de tirar endavant tant sí com no. Però ella no es queixava, és clar. Al llarg de la darrera dècada, moltes granges del barri (si és que es podia anomenar barri aquella zona tan gran i amb tan poca densitat de població) havien estat abandonades, i cada vegada que algú se n'anava, l'Einar reaccionava de la mateixa manera: maleïa la gent que marxava per la seva covardia i per haver-se rendit tan fàcilment. I de totes maneres, si deixessin la granja, com es guanyarien les garrofes? No sabien del cert quants diners els donarien si es venguessin les terres, i en aquella zona tampoc hi havia gaires oportunitats laborals. A més a més, no s'imaginava l'Einar treballant per algú altre després d'haver sigut el seu propi cap durant gairebé tota la vida.

—Erla! —va sentir que la cridava des de l'habitació amb veu ronca—. Que no vens a dormir?

—Ja vinc —va respondre, i tot seguit va apagar el llum de la sala d'estar i l'espelma que havia encès a la tauleta del costat de la butaca per crear una atmosfera acollidora mentre llegia.

L'Einar havia encès el seu llum de taula. Estava estirat al seu costat del llit com a bon animal de costums que era; s'havia deixat un got d'aigua a la tauleta de nit al costat del rellotge despertador i d'una novel·la d'en Laxness. L'Erla coneixia prou bé el seu marit per saber que segons el seu parer quedava bé tenir un autor clàssic com en Laxness a la tauleta de nit, tot i que a la pràctica als vespres no avancés gaire en la lectura. Tenien gairebé tots els llibres d'en Halldór Laxness i l'Erla se'ls havia llegit i rellegit, però últimament l'Einar només llegia diaris i revistes antigues i articles sobre assumptes paranormals. Els diaris que tenien per casa sempre estaven desfats, és clar, però alguns ho estaven més que d'altres; en aquella època de l'any podien passar mesos fins que no tinguessin accés a diaris nous. Malgrat tot, pagaven religiosament la subscripció a la revista del partit, els exemplars de la qual s'amuntegaven a l'oficina de correus entre visita i visita, i la d'altres publicacions, com per exemple el *Reader's Digest* islandès.

L'Erla entenia perfectament que l'Einar tingués interès per l'actualitat, però el que no entenia de cap de les maneres era la seva atracció per les històries de fantasmes o els llibres escrits per vidents sobre el món dels esperits, i encara menys tenint en compte que vivien en un indret tan esgarrifós.

A l'hivern, cada dia presenciava alguna cosa que li produïa esgarrifances. No creia en fantasmes, però l'aïllament, sumat al silenci i a la maleïda foscor, intensificava cada cruixit del terra i les parets de fusta, l'udol del vent i el centelleig de les bombetes, fins al punt que de vegades es preguntava si no hi hauria de creure, i potser així la vida li resultaria més suportable.

L'únic moment en què els fantasmes que tenia al cap

deixaven d'espantar-la era quan s'asseia a llegir un llibre a la llum d'una espelma i se submergia en un món ignot.

L'Erla va ficar-se al llit i va mirar de trobar una posició còmoda. Sempre intentava esperar l'endemà amb il·lusió, però no era fàcil. Li hauria agradat sentir-se igual de fascinada per aquella granja i aquella solitud com ho estava l'Einar, però ja feia temps que no ho aconseguia. Sabia que l'endemà no seria millor, que, de fet, no seria gaire diferent del dia que acabava d'acabar. El Nadal només suposava una petita variació de la seva rutina, res més. I Cap d'Any també era un dia com qualsevol altre, tot i que també preparaven un àpat especial, xai fumat, com la nit de Nadal, malgrat que feia segles que no tiraven cap foc artificial. Com que els focs artificials es consideraven articles perillosos, només els posaven a la venda durant un període de temps limitat, o sigui que mai no estaven disponibles quan anaven al poble per aprovisionar-se abans de Nadal. Normalment ho feien al novembre, abans que arribessin les nevades més fortes, i els resultava difícil justificar un altre trajecte al poble en ple hivern només per comprar quatre coets i bengales. A més a més, tots dos opinaven que no tenia gaire sentit tirar focs artificials enmig del no-res. O si més no allò era el que havia dit l'Einar, i l'Erla l'havia acontentat, com sempre, tot i que en el fons trobava a faltar l'explosió de color amb què solien donar la benvinguda a l'any nou.

—Com és que t'has quedat desperta fins tan tard, amor meu? —va preguntar-li l'Einar amb veu amable.

L'Erla va veure al seu rellotge despertador que no eren ni les onze de la nit, però en aquella foscor perpètua el temps no volia dir gran cosa. Vivien segons els seus propis ritmes, és a dir, se n'anaven a dormir molt d'hora i es llevaven molt d'hora. I la seva rebel·lió silenciosa, que

consistia a quedar-se desperta fins tard llegint, no canviava res.

—Estava acabant el llibre —va dir—. No tenia son. Estava pensant que potser hauríem de trucar a l'Anna per comprovar que estigui bé. —Però responent la seva pròpia pregunta va afegir—: Tot i que ara ja s'ha fet molt tard per trucar-li.

—Puc apagar el llum? —va preguntar l'Einar.

—Sí, apaga'l —va respondre l'Erla a contracor.

L'Einar va prémer l'interruptor i van quedar submergits en la foscor, tan implacable i alhora tan tranquil·la. No es veia ni un bri de llum. L'Erla va percebre que a fora nevava; sabia que trigarien a poder anar a algun lloc. No li quedava més remei que aguantar-se.